

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 317

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 14 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 152 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare	2–3
Decizia nr. 154 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.....	3–4
Decizia nr. 186 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	4–5
Decizia nr. 331 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă	5–6
Decizia nr. 357 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7–8
Decizia nr. 359 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8–9
Decizia nr. 360 din 25 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 385 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3, art. 264 alin. 3 și 4, art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală	11–14
Decizia nr. 388 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 321 din Codul penal	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 152**

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare, excepție ridicată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili în Dosarul nr. 48.707/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul consilier juridic Iulian Corolea, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a acesteia, invocând încălcarea art. 21 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 48.707/3/2005, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare.**

Excepția a fost ridicată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili într-o cauză având ca obiect un litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că, potrivit textului criticat, actul de sesizare a tribunalului pentru angajarea răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitoarei poate fi întocmit de către: judecătorul-sindic, lichidator, creditorii de asigurări și Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, acest drept nefiind acordat și creditorilor bugetari ale căror creanțe au rezultat din alte raporturi juridice decât cele de asigurări, aceștia din urmă fiind dependenți de liberul arbitru al celor care pot promova o astfel de acțiune. Textul criticat încalcă prevederile art. 21 din Constituție, potrivit căruia orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. Accesul liber la instanțe este conceput ca dreptul oricărei persoane de a se putea adresa instanței de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime, garantându-se că exercitarea acestui drept nu poate fi îngădită prin nicio lege. Accesul liber la justiție este consacrat ca drept fundamental atât prin art. 21 din Constituția României, cât și prin art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, cât și prin

art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În condițiile stabilite de art. 52 alin. (1) din legea criticată, Ministerul Finanțelor prin organele sale subordonate, creditor al societăților de asigurări pentru obligații fiscale neachitate de contribuabil, este lipsit de dreptul la un proces echitabil, fiindu-i încălcat dreptul de a-și apăra interesele în cauzele de faliment.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile părții prezente, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.193 din 14 decembrie 2004, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 52 alin. (1): „(1) *În vederea adoptării hotărârii de obligare a persoanelor prevăzute la art. 50 alin. (1) la plata parțială a pasivului societății de asigurare insolubile, tribunalul poate fi sesizat de către judecătorul-sindic, de lichidator sau de oricare dintre creditorii de asigurări, precum și de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor. Pe baza actelor din dosarul cauzei, tribunalul poate încuviința instituirea unor măsuri asigurătorii.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale referitoare la accesul liber la justiție cuprinse în art. 21.

Autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de faptul că textul legal criticat nu include pe creditorii bugetari printre participanții la procedura falimentului societăților de asigurări care pot formula cerere de atragere a răspunderii conducătorilor societății.

Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate cere, de fapt, modificarea și completarea prevederilor legale, fapt ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.*”

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare, excepție ridicată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili în Dosarul nr. 48.707/3/2005 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 154

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vita Brevis” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.463/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.463/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Vita Brevis” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect o cerere în anulare — somație de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că ordonanța criticată instituie o procedură destul de sumară, în care probatoriul este limitat exclusiv la înscrisuri, procedură în care creditorului i se creează o situație vădit

favorabilă, debitorului îngrădindu-i-se dreptul de a combate susținerile reclamantului creditor. Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, pentru apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenești, desfășurarea instrucției publice, prevenirea consecinței unei calamități naturale etc. Prin dispozițiile legale criticate se încalcă, în opinia autorului, inclusiv dreptul părții la un proces echitabil, astfel cum este definit în art. 21 coroborat cu art. 124 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, debitorul fiind supus unei proceduri extrem de sumare, în care dreptul său la apărare este grav restrâns.

Judecătoria Sectorului 5 București consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura

somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată s-a mai pronunțat, prin raportare la critici asemănătoare,

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vita Brevis” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.463/302/2009 al Judecătoria Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 186

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de administratorul special Said Nastah în Dosarul nr. 358/110/2005 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 358/110/2005, **Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

prin numeroase decizii. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Excepția a fost ridicată de administratorul special Said Nastah într-o cauză având ca obiect procedura insolvenței.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul susține că art. 21 din legea criticată asigură exercitarea controlului de legalitate a măsurilor și actelor administratorului judiciar de către judecătorul-sindic. Conform alin. (1) al articolului menționat, măsurile luate de administratorul judiciar pot fi contestate de oricare dintre creditorii și de orice altă persoană interesată, iar potrivit alin. (3), contestația trebuie să fie înregistrată în termen de 5 zile de la depunerea raportului. Textul criticat contravine atât art. 21 din Constituție, cât și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care garantează liberul acces la justiție și condițiile esențiale ale unui proces echitabil, în condițiile în care pune la dispoziția persoanei interesate o cale de atac iluzorie și neefectivă, întrucât corelează momentul de la care începe să curgă termenul de depunere a contestației cu fapte sau acte imposibile de a fi cunoscute de cei interesați, respectiv momentul depunerii raportului de către administratorul judiciar — lichidator.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (3): „Contestația trebuie să fie înregistrată în termen de 5 zile de la depunerea raportului prevăzut la alin. (1).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind liberul acces la justiție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de administratorul special Said Nastah în Dosarul nr. 358/110/2005 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 331

din 23 martie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3
din Codul de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Viodram” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.995/285/2009 al Judecătoriei Rădăuți.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Prevederile legale criticate sunt norme de procedură, iar potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Așadar, stabilirea normelor procedurale este atributul exclusiv al legiuitorului. Termenul prevăzut la art. 21 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 nu împiedică în niciun fel accesul liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil. Momentul depunerii raportului de către administratorul judiciar nu este unul secret, orice persoană participantă la procedura lichidării judiciare, cu o minimă diligență în apărarea drepturilor sale, are posibilitatea să ia cunoștință de acest termen și să formuleze o contestație în termenul de 5 zile prevăzut de lege. Procedura insolvenței se caracterizează prin celeritate tocmai pornind de la caracterul raporturilor comerciale care, la rândul lor, se desfășoară cu celeritate. Celeritatea procedurii insolvenței, menționată și la art. 5 din lege, justifică și stabilirea unor termene scurte pentru exercitarea drepturilor procesuale ale participanților la procedură, dar aceste termene nu împiedică accesul liber la justiție, întrucât legea stabilește suficiente garanții pentru desfășurarea procesului în condițiile prevăzute la art. 21 din Constituție.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.995/285/2009, **Judecătoria Rădăuți a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 4 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Viodram” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate, îngrădind apărările ce pot fi formulate împotriva titlurilor executorii și limitându-le doar la apărări care nu pot viza fondul acestora,

încalcă dreptul la apărare. Instituirea unor căi de atac speciale împotriva titlurilor executorii care nu emană de la justiție și interzicerea formulării apărărilor de fond în contestația la executare ordinară reprezintă o îngădire a dispozițiilor art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție.

Judecătoria Rădăuți arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile de lege criticate nu îngădesc accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, dau posibilitatea părții interesate de a introduce, în anumite condiții, contestație la executare împotriva titlului executoriu. Contestația la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să ofere lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu ce urmează să fie valorificat. În cadrul soluționării contestației la executare, instanța nu poate examina împrejurări ce vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri ce emană de la organele cu activitate jurisdicțională, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărărilor de fond necesare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 4 din Codul de procedură civilă, din motivarea autorului excepției și din cuprinsul textului de lege criticat redat de acesta în cuprinsul motivării scrise rezultă că excepția de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: *„În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces

echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 454 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 23 decembrie 2003, s-a pronunțat în sensul constituționalității dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, în raport cu critici de neconstituționalitate similare.

Cu acel prilej Curtea a reținut, în esență, că soluționarea contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silite sau să explicitizeze titlu executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organele cu activitate jurisdicțională, în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărărilor de fond necesare. O soluție contrară, sub acest aspect, ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil.

Pe de altă parte, în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, legea procesuală civilă prevede că debitorul are dreptul să invoce, pe calea contestației, toate apărărilor de fond referitoare la existența, întinderea și valabilitatea creanței constatate prin respectivul titlu executoriu. Totuși, posibilitatea utilizării apărărilor de fond este condiționată de inexistența unor mijloace procedurale speciale pentru realizarea dreptului, în cadrul cărora acestea să poată fi invocate. Dacă însă legea pune la dispoziția debitorului o cale de atac specială, așa cum este acțiunea în anulare în materia titlurilor executorii care nu provin de la organele de jurisdicție, acesta nu mai poate să utilizeze apărări de fond în cadrul contestației la executare. O asemenea prevedere nu constituie o îngădire a liberului acces la justiție, de vreme ce partea interesată poate folosi apărărilor respective, potrivit opțiunii sale, în una sau în alta dintre căile de atac pe care le are la dispoziție. Adoptarea acestei măsuri nu face, în realitate, decât să dea expresie preocupării legiuitorului de a preveni abuzul de drept constând în invocarea acelorași apărări în două căi de atac diferite, în scopul tergiversării cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

Intrucât accesul liber la justiție, ca, de altfel, orice drept fundamental, consacrat ca atare de Constituție, are caracter legitim numai în măsura în care este exercitat cu bună-credință, în limite rezonabile, cu respectarea drepturilor și intereselor în egală măsură ocrotite ale celorlalte subiecte de drept, Curtea consideră că stabilirea de către legiuitor a acestor limite nu aduce nicio îngădire dreptului în sine, ci, dimpotrivă, creează premisele valorificării sale în concordanță cu exigențele generale proprii unui stat de drept.

Neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Viodram” — S.R.L. în Dosarul nr. 4.995/285/2009 al Judecătoriei Rădăuți.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 357

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Costică Enache în Dosarul nr. 5.739/231/2008 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.739/231/2008, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Costică Enache.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 și 53 din Constituție, deoarece instituie competența soluționării plângerii împotriva procesului-verbal de contravenție exclusiv în favoarea instanței în circumscripția căreia a fost săvârșită contravenția, ceea ce limitează nejustificat accesul la justiție al contravenientului având domiciliul în altă circumscripție.

Judecătoria Focșani consideră excepția de neconstituționalitate nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, având următoarea redactare: „*Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

Dispozițiile constituționale invocate sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și cele ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Cu privire la critica referitoare la pretinsa încălcare a liberului acces la justiție, motivată prin aceea că se creează un obstacol considerabil pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, Curtea s-a mai pronunțat în jurisprudența sa. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, și Decizia nr. 1.169 din 17 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 21 octombrie 2009, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate.

În aceste decizii, Curtea, făcând referire la jurisprudența sa, a statuat că prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu încalcă liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Totodată, Curtea a constatat că aceste prevederi instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța de judecată competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Costică Enache în Dosarul nr. 5.739/231/2008 al Judecătoriei Focșani.
Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 359

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Victoria” — S.A din Sibiu în Dosarul nr. 1.530/85/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.530/85/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Victoria” — S.A din Sibiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 din Constituție, deoarece lasă posibilitatea unei interpretări abuzive, în sensul că se referă la toate datoriile debitorului garantat și nu numai la valoarea datoriei prevăzute în contractul de garanție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „O creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită. Nicio reducere a sumei creanței prevăzute în tabelul de creanțe nu va fi făcută în vreunul dintre tabelele de creanțe ale debitorilor, până ce creditorul nu a fost deplin satisfăcut, în numerar sau în bunuri. Dacă totalul sumelor distribuite creditorului, în toate acțiunile cu debitorii, va depăși totalul sumei care îi este datorată, acesta va trebui să restituie sumele primite în plus, care vor fi reînscrise ca fonduri în averea debitorilor, proporțional cu sumele pe care fiecare dintre debitori le-a plătit peste ceea ce era datorat.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Procedura insolvenței este o procedură specială, care are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind în același timp valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Analizând textul de lege criticat, potrivit căruia o creanță a unui creditor cu mai mulți debitori solidari va fi înscrisă în toate tabelele de creanțe ale debitorilor cu valoarea nominală, până va fi complet acoperită, precum și faptul că nicio reducere a sumei creanței prevăzute în tabelul de creanțe nu va fi făcută în vreunul dintre tabelele de creanță ale debitorilor, până ce creditorul nu a fost pe deplin satisfăcut, în numerar sau în bunuri, Curtea constată că prevederile de lege criticate reprezintă norme de procedură.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 70 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Victoria” — S.A. din Sibiu în Dosarul nr. 1.530/85/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 360

din 25 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mariana Ioana Ana Antohi, prin procurator Gabriela Neumann, în Dosarul nr. 3.722/91/2008 al Curții de Apel Galați — Secția civilă.

reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor. De altfel, în acest sens s-a pronunțat Curtea prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008.

Pe de altă parte, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat.

La apelul nominal răspunde avocatul Valentin Zorcă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care pune concluzii de admitere a acesteia, deoarece textul criticat încalcă principiul separației puterilor în stat, principiul liberului acces la justiție, întrucât părțile nu au posibilitatea de a ataca soluția dată în cadrul recursului în interesul legii, precum și principiul independenței judecătorilor. Totodată, solicită Curții Constituționale emiterea unei decizii prin care să se statueze că nu se pot adopta recursuri în interesul legii în materia dreptului de proprietate. Depune concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că recursul în interesul legii nu este o cale de atac, pentru că nu reformează sau retractează hotărârile judecătorești, ci este un recurs „doctrinar”, ce urmărește unificarea practicii judiciare. Invocă în același sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.722/91/2008, **Curtea de Apel Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Mariana Ioana Ana Antohi, prin procurator Gabriela Neumann, în cadrul soluționării unei apel civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât atribuie Înaltei Curți de Casație și Justiție competența de a institui norme juridice pe cale de interpretare, în cadrul recursului în interesul legii, cu consecința încălcării principiilor care garantează și apără dreptul de proprietate.

Curtea de Apel Galați — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul netemeinicii excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins:

„Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4), art. 11 alin. (1), art. 20, art. 21, art. 44,

art. 53, art. 61 alin. (1) și art. 124 alin. (3), precum și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului Curții, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză, în numeroase cazuri, constatându-se constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 601 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, Curtea a statuat că scopul reglementării recursului în interesul legii este de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg cuprinsul țării. Pentru realizarea acestui scop Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra chestiunilor de drept care au fost diferit soluționate de instanțele judecătorești. Potrivit aceluiași text, dezlegarea dată de instanța supremă acestor probleme de drept este obligatorie pentru instanțe. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării.

Prin textul de lege criticat de autorul excepției, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat.

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Decizia de interpretare pronunțată în asemenea cazuri nu este *extra legem* și, cu atât mai mult, nu poate fi *contra legem*.

Pronunțându-se asupra unui recurs în interesul legii, instanța supremă contribuie la asigurarea supremației Constituției și a legilor, prin interpretarea și aplicarea unitară a acestora pe întreg teritoriul țării, fapt de natură să concretizeze un alt principiu fundamental, prevăzut în art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, în înțelesul conferit de dispozițiile actelor internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte. De aceea, reprezintă o înfrângere a acestor dispoziții orice diferență de tratament juridic săvârșită de stat între persoane aflate în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, are, printre altele, competența conferită de art. 329 din Codul de procedură civilă și de Legea privind organizarea judiciară nr. 304/2004 de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele.

Organizarea judiciară are ca obiectiv de bază asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituția României, și judecarea proceselor de către instanțe judecătorești în mod imparțial și independent de orice influențe extrane, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 124, astfel încât susținerile referitoare la încălcarea acestora nu poate fi reținută.

Curtea a mai constatat că instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o

anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca „precedente judiciare”, fiind considerate de literatura juridică „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”.

De altfel, potrivit art. 5 lit. I din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, precum și potrivit art. 329 alin. 2 din Codul de procedură civilă, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra caracterului constituțional al deciziilor Înaltei Curți de Casație și Justiție date

în interesul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești, într-o cauză care privea reexaminarea practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește solicitarea autorului excepției de a se emite o decizie prin care Curtea Constituțională să statueze că recursurile în interesul legii nu pot privi domeniul dreptului de proprietate, Curtea observă că aceasta nu poate fi primită, deoarece echivalează cu o solicitare de completare a textului de lege criticat, ceea ce nu intră în competența Curții Constituționale, ci a legiuitorului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Mariana Ioana Ana Antohi, prin procurator Gabriela Neumann, în Dosarul nr. 3.722/91/2008 al Curții de Apel Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 martie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 385

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3, art. 264 alin. 3 și 4, art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 835/211/2008, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 alin. 3, art. 264 alin. 3 și 4, art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Petru Marcel Florea în dosarul de mai sus.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3, art. 264 alin. 3 și 4, art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Marcel Florea în Dosarul nr. 835/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. 3, art. 11 și art. 20 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permit preluarea în procesul penal a unor mijloace de probă obținute în proceduri preliminare procesului penal.

Prevederile art. 264 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (1), art. 21 alin. (2) și (3), art. 11, art. 20 alin. (2) raportat la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 132 alin. (2), deoarece instituie un control jurisdicțional obligatoriu atât asupra legalității, cât și asupra temeiniciei rechizitoriului, control care este încorporat în atribuția fundamentală a instanțelor penale, aceea de judecată, adică de examinare în fond sub toate aspectele acțiunii penale.

Prevederile art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 20 alin. (2) raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece absența unei proceduri care să garanteze intrarea de către instanța de fond într-un examen asupra probelor și mijloacelor de probă, pentru a se vedea dacă sunt obținute cu respectarea strictă a legii, nu permite o judecată echitabilă. În cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit ca temelie al trimiterii în judecată, fiind viciate, nu au permis instanței de fond nici măcar să le verifice în conformitate cu legea.

Tribunalul Cluj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 224 alin. 3 cu denumirea marginală *Acte premergătoare*, art. 264 alin. 3 și 4 cu denumirea marginală *Actul de sesizare a instanței*, art. 343 alin. 1 și 2 cu denumirea marginală *Obiectul deliberării* și art. 356 alin. 1 lit. c) cu denumirea marginală *Conținutul expunerii*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 224 alin. 3: „*Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.*”;

— Art. 264 alin. 3 și 4: „*Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când urmărirea este făcută de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când urmărirea penală este efectuată de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-sef de secție, iar când urmărirea penală este efectuată de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În cauzele cu arestați, verificarea se face de urgență și înainte de expirarea duratei arestării preventive.*

Dacă rechizitoriul nu a fost infirmat, procurorul ierarhic care a efectuat verificarea îl înaintează instanței competente, împreună cu dosarul cauzei și cu un număr necesar de copii de pe rechizitoriul pentru a fi comunicate inculpaților aflați în stare de deținere.”;

— Art. 343 alin. 1 și 2: „*Completul de judecată deliberază mai întâi asupra chestiunilor de fapt și apoi asupra chestiunilor de drept.*

Deliberarea poartă asupra existenței faptei și vinovăției făptuitorului, asupra stabilirii pedepsei, asupra măsurii educative ori măsurii de siguranță când este cazul să fie luată, precum și asupra computării reținerii și arestării preventive.”;

— Art. 356 alin. 1 lit. c): „*Expunerea trebuie să cuprindă:*

[...]

c) analiza probelor care au servit ca temelie pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză.

În caz de condamnare, expunerea trebuie să mai cuprindă fapta sau fiecare faptă reținută de instanța în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidiva, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată și actele din care rezultă durata acesteia.

Dacă instanța reține în sarcina inculpatului numai o parte din faptele ce formează obiectul învinuirii, se va arata în hotărâre pentru care anume fapte s-a pronunțat condamnarea și pentru care încetarea procesului penal sau achitarea;”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alineatul ultim din Codul de procedură penală, reținând în esență că „judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat, verificând, evaluând și coroborând probele, astfel că informațiile culese imediat după

săvârșirea faptei reclamate, în măsura obținerii lor legale, nu pot crea în mod concret riscul unui abuz de procedură.”

Totodată, art. 224 alin. 3 din Codul de procedură penală prevede că „*Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă*”. Rezultă deci că în această fază, cu excepția procesului-verbal menționat în textul citat, nu pot fi efectuate acte de procedură care să constituie mijloace de probă în sensul prevederilor art. 64 din Codul de procedură penală și care să vizeze o anumită persoană, bănuită ca fiind autorul infracțiunii.

Curtea a reținut că efectuarea în practică, în cadrul actelor premergătoare, a unor acte specifice urmăririi penale, în scopul eludării garanțiilor procesuale asigurate persoanelor implicate într-o urmărire penală, în speță a dreptului la apărare, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate din cauză, chiar dacă ar fi reală, reprezintă o problemă de aplicare și respectare a legii, care nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

De asemenea, Curtea, prin aceeași decizie, a mai arătat că „actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale”.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului penal, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși, „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă, atunci când instanța ar înțelege să-i dea eficiență”.

Prin Decizia nr. 679 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 24 iulie 2008, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 264 alin. 3 și 4 din Codul de procedură penală, prilej cu care s-a statuat că activitatea de control al rechizitoriului este încorporată în atribuția fundamentală a instanțelor penale, aceea de judecată, adică de

examinare pe fond sub toate aspectele. Or, textul legal contestat se referă la o altă etapă procesuală specifică fazei de urmărire penală, la verificări prealabile trimiterii în judecată. De altfel, în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul, ca un plus de garanție pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, a instituit, potrivit art. 300 din Codul de procedură penală, obligativitatea instanțelor de judecată de a verifica din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare, judecătorul restituind dosarul organului emitent atunci când constată încălcări ale legii care nu pot fi înlăturate de îndată și nici prin acordarea unui nou termen în acest scop.

În plus, potrivit art. 132 alin. (1) din Constituția României, „procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic”.

Principiul legalității este, în sensul atribuit de Legea fundamentală, specific activității procurorilor, care, în virtutea acestuia, au obligația ca, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, să urmeze în mod obligatoriu dispozițiile legii, fără posibilitatea de a acționa întemeindu-se pe criterii de oportunitate, fie în adoptarea unor măsuri, fie în alegerea procedurilor. Astfel, acționând pe baza principiului legalității, procurorul nu poate refuza începerea urmăririi penale sau punerea în mișcare a acțiunii penale în alte cazuri decât cele prevăzute de lege și nici nu are dreptul să solicite instanței de judecată achitarea unui inculpat vinovat de comiterea unei infracțiuni, pe motiv că interese politice, economice, sociale sau de altă natură fac inoportună condamnarea acestuia.

Ca o garanție a respectării de către procurori a acestor principii în activitatea lor, Constituția a consacrat și principiul unității de acțiune a membrilor Ministerului Public, sub forma controlului ierarhic, în virtutea căruia Ministerul Public este conceput ca un sistem piramidal, în care măsurile de aplicare a legii adoptate de procurorul ierarhic superior sunt obligatorii pentru procurorii din subordine, ceea ce conferă substanțialitate principiului exercitării ierarhice a controlului în cadrul acestei autorități publice. Iată, deci, că obligativitatea procurorului ierarhic superior de a verifica rechizitoriul nu contravine art. 132 alin. (1) din Constituție, ci, dimpotrivă, dă expresie principiilor statuate de Legea fundamentală.

Prin Decizia nr. 539 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 18 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, deoarece cuprinderea expunerii privitoare la analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, cât și a celor care au fost înlăturate, motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză în conținutul hotărârii judecătorești garantează tocmai dreptul la un proces echitabil și asigură exercitarea dreptului la apărare.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 3, art. 264 alin. 3 și 4, art. 343 alin. 1 și 2 și art. 356 alin. 1 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Marcel Florea în Dosarul nr. 835/211/2008 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 388

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 321 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 321 din Codul penal, excepție ridicată de Omer Beldis, Ruxandra Iulian și Cam Tarak (Tarik) în Dosarul nr. 1.027/256/2009 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.027/256/2009, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 321 din Codul penal, excepție ridicată de Omer Beldis, Ruxandra Iulian și Cam Tarak (Tarik) în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, ale art. 57 referitoare la *Exercitarea drepturilor și a libertăților*, ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție* și ale art. 124 referitoare la *Înfăptuirea justiției*, deoarece luarea măsurii arestării preventive cu ocazia emiterii rechizitoriului echivalează cu o îngrădire a drepturilor procesuale, de vreme ce măsura nu s-a impus pe toată perioada instrumentării primei faze a procesului. Se creează astfel o reglementare diferită pentru arestarea preventivă în cadrul urmăririi penale, întrucât în această situație măsura nu mai este limitată în timp, fiind dispusă pe toată durata procesului. Se mai apreciază că această măsură trebuie luată pentru prima dată, cu titlu de excepție, doar în cazul infracțiunilor flagrante. Altfel, se creează arbitriul procurorului care supraveghează urmărirea penală.

Dispozițiile art. 321 din Codul penal contravin aceluiași prevederi constituționale, deoarece această infracțiune este sancționată mai aspru față de alte infracțiuni mai grave.

Judecătoria Medgidia opinează că excepția de neconstituționalitate este vădit nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 267 alin. 1 cu denumirea marginală *Dispozițiile privitoare la măsurile preventive, de siguranță sau asigurătorii* din Codul de procedură penală și ale art. 321 cu denumirea marginală *Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice* din Codul penal, care au următorul conținut:

— Art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală: „*În cazul în care procurorul, la întocmirea rechizitoriului potrivit art. 262 pct. 1, consideră că este necesară arestarea inculpatului, fiind întrunite condițiile prevăzute de lege, înaintează instanței, în termen de 24 de ore, rechizitoriul și propunerea de arestare a inculpatului. În același mod procedează procurorul și în cazul în care este necesară luarea măsurilor de siguranță prevăzute în art. 113 și 114 din Codul penal. În cazul în care procurorul consideră că se impune luarea măsurilor preventive prevăzute în art. 145 și 145¹, dispune aceasta prin rechizitoriu.*”;

— Art. 321 din Codul penal: „*Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*”

Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 321 din Codul penal au mai făcut obiect al controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 541 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 7 mai 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 321 alin. 1 din Codul penal, reținând în esență că dispozițiile de lege criticate reglementează obligația fiecărui cetățean de a adopta un anumit comportament, stabilind și caracteristicile acestuia, și anume să se abțină de la săvârșirea în public a unor acte sau gesturi menite să aducă atingere bunelor moravuri, să producă scandal public sau să tulbure în alt mod liniștea și ordinea publică.

Această exigență este în spiritul legilor țării și al normelor de conviețuire socială și, din perspectiva unui viciu de constituționalitate, este lipsit de relevanță faptul că legiuitorul face sau nu o distincție clară între dispozițiile art. 321 alin. 1 din Codul penal și altele.

Sub acest aspect, Curtea a constatat că, deși apără aceleași valori, o seamă de infracțiuni nu sunt similare, iar diferențierea variatelor forme ale ilicitului, determinată de intensitatea și gravitatea atingerii aduse valorii sociale ocrotite, este atributul exclusiv al legiuitorului.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Cât privește dispozițiile art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că acestea reglementează posibilitatea formulării unei propuneri de arestare preventivă cu ocazia emiterii actului de inculpare. Aceasta nu echivalează însă cu îngrădirea dreptului persoanei de a se adresa justiției sau cu restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece, potrivit art. 23 alin. (4) și (5) din Legea fundamentală, privarea de libertate se dispune numai în cursul procesului penal, ceea ce implică atât faza de urmărire penală, cât și faza de judecată, cu singura deosebire că în cursul primei faze a procesului penal arestarea preventivă se poate dispune pe o perioadă de maximum 180 de zile.

În plus, autorul pornește de la o premisă eronată ce fundamentează o atitudine arbitrară a procurorului. Aceasta nu poate fi primită, deoarece procurorul, în exercitarea atribuțiilor sale constituționale, poate propune luarea măsurii arestării preventive numai într-unul dintre cazurile expres și limitativ prevăzute de art. 148 lit. a)—f) din Codul de procedură penală, iar judecătorul, potrivit art. 124 din Legea fundamentală, poate dispune ori nu o astfel de măsură. De altfel, și în situația în care cu prilejul emiterii actului de sesizare a instanței se dispune totodată propunerea pentru privarea de libertate sunt respectate toate drepturile părților la un proces echitabil, întrucât, după ce potrivit art. 264 alin. 3 din Codul de procedură penală rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de către procurorul ierarhic superior, judecătorul poate respinge o astfel de solicitare, iar când o admite echivalează cu un act de arestare preventivă, în cursul judecății fiind aplicabile dispozițiile art. 160^a din Codul de procedură penală. De aici decurge, în acord cu art. 23 alin. (6) din Constituție, obligația instanței de judecată ca, în condițiile legii, „*să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive și să dispună, de îndată, punerea în libertate a inculpatului, dacă temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau dacă instanța constată că nu există temeiuri noi care să justifice menținerea privării de libertate.*”

Din cele de mai sus rezultă că textele legale conțin suficiente garanții menite să dea expresie și consistență accesului liber la justiție și actului de înfăptuire a justiției în numele legii.

Curtea mai constată că prevederile art. 57 din Constituție nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 267 alin. 1 din Codul de procedură penală și art. 321 din Codul penal, excepție ridicată de Omer Beldis, Ruxandra Iulian și Cam Tarak (Tarık) în Dosarul nr. 1.027/256/2009 al Judecătoriei Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 443037